

Astrofyzikální podstata astrologie

RnDr. M.Primas

Kategorie: Astrologie

Autor tohoto článku není astrolog a důsledně se distancuje ode všech okultních věd a pavěd. Tyto vědy považuje za hazardní a pro člověka škodlivé. Jeho úmyslem je vyložit a popsat podstatu uvedeného fenoménu výhradně na přírodovědeckém základě. Je přitom třeba konstatovat, že přírodní vědy v České Republice existují v zdegenerované podobě, která je důsledkem marxistického materialismu. To, co vydávají za „jedině přijatelný“ přístup k přírodním vědám popularizátoři astronomie typu Dr. Grygara, je ve skutečnosti pouhým produktem dozrívání marxistické materialistické pavědy. Omezený a úzkoprsý pohled na přírodu, utvářený marxistickou ideologií vede na jedné straně k materialistickému ohlupování veřejnosti a na druhé straně k nebyvalému rozvoji okultismu jako zdegenerované formy lidského duchovního poznání.

Pochopení podstaty fungování Vesmíru je nemožné bez pochopení dvou základních principů:

Prvním principem je tzv. „energie vakua“ a její praktické důsledky. Fyzikální koncept energie vakua vychází především z pozdních prací ruského fyzika a nositele Nobelovy ceny Andeje Sacharova z konce 60. let. Vesmír je podle tohoto konceptu naplněn vysokou mírou energie, která je přítomná dokonce ve zdánlivě prázdném prostoru. „Energie vakua“ obsažená v objemu jednoho kávového hrnku by podle některých výpočtů údajně stačila k tomu, aby přivedla do varu vody ve všech oceánech Země. Přesto tato energie není na první pohled zjevná, neboť k měření absolutní hodnoty jakékoli energie je třeba referenční nulový bod. Naše situace proto připomíná cosi jako pohyb cyklisty na náhorním plateau v Asii nebo jižní Americe. Člověk může mít poté, co sjede dolů z hory pocit, že je zcela dole, ale skutečná nadmořská výška odpovídá několika tisícům metrů nad mořem. Podobné je to s energiemi, s nimiž pracujeme, ve vztahu k „energii vakua“, či chcete-li k energii vesmírného prostoru.

Podle slavného amerického teoretického fyzika Stephena Hawkinga působí „energie vakua“ v opačném smyslu než je působení hmoty. Hmota gravitačně způsobuje zpomalování rozpínání Vesmíru a může je teoreticky nakonec zastavit a zvrátit. Naopak, „energie vakua“ způsobuje zrychlování rozpínání jako během inflace Vesmíru. „Energie vakua“ tak působí přesně ve stejném smyslu jako Einsteinova kosmologická konstanta, kterou Einstein intuitivně přidal ke svým původním rovnicím v roce 1917, když si uvědomil, že nepřipouštějí řešení představující statický Vesmír.

Podle Sacharovovy méně známé teorie gravitace je však jev gravitace dokonce přímým důsledkem „energie vakua“: při formulaci teorie gravitace jakožto „fluktuace nulových bodů energie vakua“ se experimentálně vychází z fenoménu, nazvaného Casimirův jev. Gravitaci pak lze chápat jako důsledek narušení homogenity pole „energie vakua“ hmotnými tělesy, čímž vznikne stínící efekt, způsobující naředění energie časoprostotu mezi hmotnými tělesy vůči okolí. To má za následek přitažení těles k sobě, přičemž jejich gravitační splnutí v jeden celek je charakterizováno minimalizací energie systému. Největší naředění energie časoprostoru při gravitačním stínění nastává na geometrické spojnici dvou těles a klesá se čtvercem vzdálenosti podle Newtonova zákona. (Vlastní autorův výklad.) Je přitom známo, že časoprostor je vyplněn kvantovými fluktuacemi a Hawking jako materialista hledá zdůvodnění energie vakua na úrovni interakcí hmotných částic, neboť i při jeho inteligenci mu chybí celá jedna dimenze myšlení. Mozek dobrého teoretického fyzika připomíná

výkonný počítač, z něhož však nevypadnou jiné závěry než takové, které připouští jeho vlastní premisy. Mnozí teoretičtí fyzici a astrofyzici jsou proto paradoxně oběťmi vlastních dogmaticky akceptovaných materialistických paradigmat.

„Energie vakua“ či energie časoprostoru je však ve skutečnosti spojitá a na rozdíl od hmoty nemá dualistický a kvantový charakter. Její charakter je integrální. Nejde proto o energii částic, ale o energii Ducha v plném smyslu tohoto významu. Duchem přitom nerozumíme nějaký rozumový abstraktní pojem, ale energetickou podstatu, která stvořila celý Vesmír. Ať se to marxistům a jejich odchovancům líbí nebo ne, Vesmír stvořil Bůh a podstata Vesmíru je duchovní. Duchovní bytí znamená integrální, spojitou formu bytí, která energeticky předchází hmotné dimenzi Vesmíru. Hmota je pak vlnovou funkcí Ducha. Je skutečná, stejně jako Duch je skutečný, ale je druhotná. Hmotné bytí lze proto označit za sekundární úroveň existence.

Základním aktem stvoření bylo kvalitativní rozdělení energie Ducha do dvou principů, mužského a ženského, v tradičním východním označení jang a jin. Celý akt stvoření je pak aktem lásky, přičemž primární energie stvoření, vycházející z Boha, je láska. Duchovní kvality jsou úměrné jejich hmotným ekvivalentům, projevům. V tomto smyslu je energie lásky bílá, následně se rozkládá do celého spektra obdobně jako je tomu při rozkladu bílého světla optickým hranolem. Primární úroveň stvoření Vesmíru od „Velkého třesku“ proto probíhala na duchovní rovině, reprezentující bazální energetickou úroveň časoprostoru. Obdobně jako má hmotný život na Zemi osobní úroveň (člověk i zvířata), tak i jeho primární energetická podstata má osobní kvalitu. Na úrovni bazální energie časoprostoru proto přestává energie být „něco“ ale začíná být „někdo“. V stvořitelském smyslu tedy Bůh. Na úrovni Ducha platí však odlišná pravidla než ve funkci hmotného světa, přesto že hmotný svět je projevem úrovně Ducha a této úrovni úměrný. Jde o ještě významnější skok, než je přechod od newtonovské fyziky k Einsteinově teorii relativity a ke kvantové mechanice. Platí tedy obojí, ale každé na své vlastní úrovni.

Duchovní dimenze, fyzikálně popsitelná jako „energie vakua“, je reprezentovaná v hmotném světě na nejjednodušší fyzikální úrovni frekvenčními spektry záření a je proto přírodovědecky částečně měřitelná a popsitelná. Čím blíže se v energetice pohybujeme směrem k vyšším energiím, tím více se začíná fyzikálně spoluuplatňovat ona duchovní dimenze bytí. Například u elektřiny, ohně, větru či vody, se při navyšování energie stávají tyto formy živlem a přestávají být ovladatelnými. Jako příklad, u elektřiny je velmi podstatný, fyzikálně popsitelný rozdíl mezi elektřinou slaboproudých obvodů a bleskovými výboji jako živlem. Přesto, mezi prvním i druhým existuje spojitost. Čím blíže se na fyzikální úrovni pohybujeme směrem k živlu, tím více matematicky přestává platit linearita systému. Systém se matematicky stává nelineárním a popsitelným na bázi matematiky chaosu.

Čímž se dostáváme k druhému shora zmíněnému principu a tím je princip soběpodobnosti a nelinearity.

Celý Vesmír lze podle této přírodovědné koncepce přirovnat nejlépe k obří Mandelbrodově množině. V reálu budou nelineární vztahy složitější než u podobného jednoduchého modelu, ale podstata bude podobná. Mandelbrodova množina je definována na bázi matematiky chaosu při aplikování principu soběpodobnosti. To znamená, že její jednotlivé části nejsou definovány zvenčí jednoduchými geometrickými modely (jako je přímka, kružnice, čtverec, obdélník, apod.) ale pomocí svých vlastních strukturních prvků. Každá část Mandelbrodovy množiny je proto ve své struktuře jedinečná a přitom se mohou jednotlivé strukturní prvky opakovat. Při „ponoření“ do Mandelbrodovy množiny, to znamená zvětšení detailů její

struktury, narazíme po vystřídání několika úrovní vždy periodicky na obdobné strukturní elementy. Pravidelné a zároveň chaotické. Pro Mandelbrodovu množinu je charakteristické, že sebemenší zásah na kterékoli úrovni se projeví změnou parametrů celého systému. „Svět v zrnku písku.“ Doslova a do písmene.

Jinými slovy, změna symetrie kterékoli části Vesmíru podle této mé teorie vede ke změně symetrie Vesmíru jako celku. Nic není ve Vesmíru dostatečně nepatrné, aby to nebylo provázáno hlubokými vztahy s celým Vesmírem. Podobně jako rakovina se nejprve projeví na jediné buňce těla a pak se rozšíří, je tomu tak i se zlem, které představuje stín dobra. Podobně jako uzdravení začíná u jediné buňky těla, stejně tak je tomu i s dobrem, které je primární a kterému patří konečné vítězství. Rozebírat náboženské konsekvence tohoto principu je nad rámec přírodovědeckého pojednání, ale vnímavý čtenář si je snadno domyslí. Talmud k tomu říká, že „kdo zachránil jednu lidskou duši, zachránil celý svět“. Křesťanství pak učí, že spása začala u jediného člověka, Ježíše který je nazýván Božím Synem.

Totéž by mělo platit obecně na fyzikální úrovni. Dvojměrným zobrazením částí Mandelbrodovy množiny jsou takzvané „fraktály“: fraktálovou strukturu skutečně nacházíme všude v přírodě, ať se podíváme třeba na strukturu ulity mořského měkýše, vln, oblak a nebo skalnatého mořského pobřeží. Z fraktálových struktur lze celkem jednoduchým matematickým zpracováním odvodit hlavu hmyzu, květy nebo křídla motýla.

Fraktálovou množinu však lze rovněž matematicky transformovat na pole takzvaných „bodových atraktorů“. Bodové atraktory ve Vesmíru odpovídají hmotným tělesům: hvězdám, planetám, měsícům, kometám, asteroidům, meteoritům a částicím kosmického prachu. Jde o body, odpovídající pozicím termodynamické rovnováhy. Neboli body singularity ve smyslu Maxwellova pojetí tohoto termínu. Vše ostatní ve Vesmíru je gravitačně přitahováno k těmto bodům, které představují nukleační centra Tvoření. Stvoření Vesmíru lze chápat jednak jako jednorázovou událost (počáteční epizodu) a jednak jako proces, pokračující neustále (evoluci). Evoluční teorie není nijak v rozporu s vírou v Boha, jak se občas snaží lidem někdo namluvit. Znamená, že Vesmír se neustále v čase vyvíjí, podobně jako lidská civilizace ve svých dějinách. „Energie vakua“ směřuje zřejmě proti rovnováze, směrem ke změně, zatímco hmota představuje matematicky místa dosažení termodynamické rovnováhy, které na sebe „nabalují“ dění ve Vesmíru.

Pokud to ještě samo o sobě není dost fascinující, pak je třeba si představit, že při pohledu na zářící noční oblohu hledíme vlastně do obrovského pole bodových atraktorů.

Na duchovní úrovni pak lze chápat Vesmír jako rozpínající se přibližnou kouli, jejíž „energie vakua“ je vnitřně diverzifikovaná do něčeho, co pracovně nazývám „karmické proudy“ nebo „karmická struktura“. Teorii „karmy“ ve smyslu převtělování přitom považuji za nesmysl, respektive za chybnou interpretaci, sám termín „karma“ chápaný jako časoprostorová struktura či proud duchovních kvalit, však asi postrádá vhodnější český ekvivalent.

Hmotná strukturace Vesmíru je pak odrazem strukturování Vesmíru na jeho primární energetické úrovni, tj. úrovni „energie vakua“, tj. energie Ducha.

Mezi prvním a druhým existuje existenciální souvztažnost.

Hmotná tělesa, jakým je i naše planeta Země jsou pak obklopena energetickým gradientem, neboť představují parciální nehomogenity v energii časoprostoru jakožto rovnovážné bodové

atraktory. Na hmotné úrovni se tento gradient projevuje stratifikací atmosféry do vrstev, reprezentovaných počínaje troposférou (0 až 10 km), dále mezosférou (50 až 80 km), ionosférou (nad 80 km), termosférou (80 až 700 km), exosférou (700 až 5000 km) a konečně magnetosférou (5000 až >>60.000 km), kde se nachází rovněž Van Allenovy radiační pásy ve výškách cca 3000 a cca 19.000 km nad povrchem Země, ekvatoriálně měřeno. Van Allenovy radiační pásy zachycují vlivem magnetického pole Země velké množství energeticky nabitých částic (protonů a elektronů), čímž je způsobeno zvýšení radiace v těchto pásích. Představují jakési „tunely“ ve svrchních vrstvách atmosféry, ve kterých částice spirálovitě putují uzavřeny magnetickým polem. Dál od těchto pásů klesá intenzita záření, přičemž pásy tvoří ochranný štít Země proti kosmickému záření.

Lze mít za to, že Země jako bodový atraktor s lokálním parciálním energetickým ekvilibriem dosahuje v úrovních Van Allenových pásů v podobě „styčných segmentů“ styku s okolním Vesmírem, včetně jeho bazálních energií, měřených „energií vakua“ neboli energií časoprostoru a jejími „karmickými“ kvalitami. Vzhledem k tomu, že otáčející se Země představuje zároveň silný elektromagnetický dipól, kopíruje celá vrstevní stavba atmosféry elektromagnetické siločáry tohoto dipólu, přičemž zejména svrchní atmosférické obaly a Van Allenovy pásy jsou mnohem silnější v úrovních rovníku a nejtenčí až zcela mizí na úrovni pólů.

Vnější Van Allenův pás zachycuje převážně elektrony pocházející ze slunečního větru. Vnitřní Van Allenův pás oproti tomu zachycuje převážně protony, vzniklé rozpadem neutronů svrchních atmosférických vrstev vlivem dopadajícího kosmického galaktického záření. Pozitivní ionty a negativní elektrony cirkulují opačnými směry kolem Země. Tím vzniká „ringový proud“, což je elektrický proud, proudící v oblasti svrchního Van Allenova pásu ve směru hodinových ručiček při pohledu od severního zemského pólu. Tento elektrický proud je zdrojem magnetického pole, jehož síla se zvyšuje příležitostně i více než desetkrát při epizodách nazývaných magnetické bouře. Působení elektrických sil, stejně jako vznik a funkce Van Allenových pásů jsou dosud nedostatečně prozkoumány a podrobná zdůvodnění jsou předmětem kontroverzních hypotéz. Obecně panuje shoda hlavně v tom, že se na fyzikálně měřené funkci Van Allenových pásů podílí významně sluneční vítr a kosmické záření, které jsou v interakci se zemským magnetickým polem.

Jak již bylo naznačeno, na Van Allenovy pásy lze pohlížet jako na jakousi „auru“ Země, která je hmotným projevem toho, co zároveň probíhá na úrovni „energie vakua“, tedy energetických kvalit Ducha, který je stvořitelskou podstatou Vesmíru. Život na Zemi vyžaduje určitou míru energetické izolace od zbytku Vesmíru, a to platí na všech kosmických energetických úrovních. Vyplývá to z chápání hmotného světa jako množiny bodových atraktorů.

Při početí a zrození člověka, stejně jako při započetí čehokoli nového se uplatňuje souvztažnost nového duchovního počátku k okolním momentálně dostupným karmickým zdrojům Vesmíru. Země jako hmota či bodový atraktor poskytuje pasivní princip, stvořitelský Duch Vesmíru, vycházející z Boha představuje aktivní stvořitelský princip. Van Allenovy pásy jsou místem styku Země s duchovní i hmotnou energií Kosmu. Jsou duchovním stvořitelským lůnem planety Země! A protože se vlivem rotace Země neustále mění pozice povrchu Země vůči Van Allenovým pásům, každý okamžik počátku nového bytí je určen okamžitou pozicí daného místa na Zemi vzhledem k Van Allenovým pásům. A každý okamžik života a dění na Zemi je spoluurčován souvztažností místa vůči Van Allenovým pásům.

Relativně stálá struktura „energie vakua“ v našem kosmickém okolí čili jeho stálá „karmická“ struktura odpovídá v hmotné existenciální úrovni nejlépe zbytkovému kosmickému záření, které zmapovala nedávno (r. 1992) družice COBE diferenciálním mikrovlnným radiometrem. Nepatrné kvantové zákmity stojí zřejmě na počátku každého hmotného stvoření. Právě takové zákmity sonda nádherným způsobem zdokumentovala. Van Allenovy pásy obklopující planetu Zemi mají zřejmě relativně stálou provázanost s okolní kosmickou časoprostorovou energetickou strukturou. Tato struktura je pro zrak člověka nejzřetelněji vymezena hvězdami včetně Slunce jakožto polem stálých bodových atraktorů. Kromě stacionárních bodových atraktorů však kosmickou časoprostorovou energetickou strukturu spoluurčují i pohyblivé bodové atraktory, kterými jsou planety včetně pohybující se Země, jejich měsíce, asteroidy, komety, meteority. Rovněž všechna tato tělesa mají vztah k Van Allenovým pásům, neboť jsou jakožto bodové atraktory pouze hmotnou reprezentací kosmické časoprostorové energetické struktury, odpovídající též duchovní dimenzi Vesmíru.

Interakcí s poli „energie vakua“, odpovídajícími pohyblivým bodovým atraktorům se mění logicky průběžně i kvalitativní parametry ve Van Allenových pásách. Fyzikální interakce pozorovatelné případně navenek jsou druhotné. V chaosu částic, elektrických proudů a výbojů a magnetických bouří ve Van Allenových pásách, lze navíc stěží přechít nějaký smysl, přinejmenším bez použití vhodné družice vybavené detekčním zařízením k jejich monitorování. Určité velké změny ve Van Allenových pásách nicméně bývají zaznamenány. Další možnou příomou indikací změn je průběh polární záře, která zřejmě z nepochopitelných důvodů zůstala zcela stranou pozornosti hlavního proudu vědy, zvané astrologie.

Mnohem snazším vodítkem než vzácné přímé pozorování Van Allenových pásů z družice nebo polární záře je využití techniky geometrické projekce. Astrologové se prostě kdysi zabývali přímým pozorováním hvězd a nebeských těles. Tím získali referenční projekční síť bodů, z níž následně empiricky odvodili časoprostorové vztahy k dění na Zemi, které je samo hlubokým obrazem duchovní reality. Vlivem precese zemské osy se časem posunuly vztahy vůči pevným projekčním bodům, tj. ke hvězdám. Van Allenovy pásy a s nimi i celý elektromagnetický dipól se však posunuly zároveň s precesí, neboť jsou vázány na severní a jižní magnetický pól. Pohyb elektrického proudu v nich vyrovnává rotaci Země a tento jedinečný převodový systém kopíruje pohyb osy Země, zatímco hvězdy zůstávají na svých místech. Proto se dnešní výpočty astrologů řídí teoretickými pozicemi souhvězdí a nikoliv reálnými! Řešení této hádanky je ve Van Allenových pásách.

Propojenost mezi Van Allenovými pásy a dění na Zemi, stejně jako vztah Země i s jejími atmosférickými obaly k okolnímu Vesmíru jsou vztahy hlubokých vnitřních vazeb, které jsme přirovnali k struktuře fraktálů. Lze mít za to, že při pohledu z pozice kvantové fyziky naše Země vznikla nejprve v myšlence a paměti Boha, které se projeví na hmotné úrovni jako kvantový záblesk. Zároveň nastaly fluktuace v „energii vakua“ a vznikalo z něj gravitační pole zároveň s hmotou. Zároveň se soustředila gravitačně další hmota až postupně vznikala celá planeta, která se vyvíjela a až dosud vyvíjí ve vztahu k ostatnímu Vesmíru prostřednictvím „energetické matrice“ energie časoprostoru, reprezentované Van Allenovými pásy, které jsme zdědili jako pupeční šňůru spojující nás bytostně se zbytkem úchvatného, vyvíjejícího se Vesmíru.

Zdroj: Society for Scientific Exploration, Parapsychological Association